

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῇ Ἑξωτερικῇ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἵτισις ἀπευθύνεται:

Πρὸς τὸν κ. Γεώργιον Κ. Γάγαρη
Συντάκτην «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου»
Ἀθήνας

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» εὑρίσκονται ἐν τῇ ὁδῷ Σοφοκλέους Ἀριθ. 10^ο πλάνου τοῦ ταχυδρομείου καὶ ἐντὸς τῶν γραφείων τῆς Ἀθρητικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας.

τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδου πᾶν ἄλλο παρὰ ἐπιφθονος δύναται νὰ θεωρηθῇ.

Ἐντὺς τριῶν ἡμερῶν ὑπέστη τρεῖς δεινὰς προσβολὰς, τὴν μίαν ἐκ μέρους τοῦ Σουλτάνου, ἵνα, ἐν τῇ λόγῳ δι' οὗ ἐκέρχουε τὴν ἐνκρίν των ἐργασιῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Βουλῆς, ἀπελάσεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν ἐπιτιμολογήσαντα Βαλῆν, τὴν δὲ ἐτέραν ἐκ μέρους τῆς Ρωσσίας, ἥ ἐν Σόφίᾳ διπλωματικὸς Πράκτωρ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀγίου Νικολάου, τελομένης ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ τοῦ Τσαρού, δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν λειτουργοῦντα Ἀρχιερεὶ νὰ μνημονεύσῃ τοῦ Φερδινάνδου ὡς τσαρού τῆς Βουλγαρίας, ἀλλ' ὡς ἀπλοῦ ἡγεμόνος. Ἡ τοιαύτη ἐν μέσῃ βουλγαρικῇ πρωτεύουσῃ ταπεινώσις, εἰς ἣν ἡ Ρωσσία ὑπέβηκε τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦτον Κοσμοῦργον, ὑπῆρξε πληγὴ ἐπὶ δεινότερα τῆς ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου, ὡς εἰρηται, ἐξενεχθείσης: ὁριστικῆς φράσεως, διότι ἡ Ρωσσία εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν προστατίς καὶ ἐλευθερώτρια τῆς Βουλγαρίας Δύναμις, τὸ δὲ ἡγεμόν τῆς παρὰ πᾶσι τοῖς Σλάβοις διατηρεῖται ἀμείνων πάντοτε, μετ' ὅλην τὴν ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ πολέμῳ ἡττάν της. Τὸ δὲ χειρότερον εἶνε, ὅτι ὁ ἡγεμὼν Φερδινάνδος εἶνε ἡγεμονισμένος νὰ κατὰπῇ τὰς ὕβρεις ταύτας καὶ νὰ ἀπογῇ, διότι ἡ μὲν Ρωσσία τῷ εἶνε δυσμενέστατη, ἡ Ἀγγλία τὸν ἐγκατέλειπε σκληρότατα καὶ ἐνεκοιπώθη τοὺς Νεοτούρκους, ἡ Γαλλία συμπράττουσα μετὰ τὴν σύμμοχόν της Ρωσίαν καὶ τὴν φίλην Ἀγγλίαν δὲν εἶνε διατεθειμένη νὰ τῷ τείνῃ εὐχόων οὐς, ἡ Γερμανία εἶνε ἀδιάφορος, ἡ δὲ Αὐστρία σφόδρα ἀπληροῦμένη μετὰ τοὺς ἰδικούς της περισπασμούς. Ἡ Ἑλλάς δὲ προσπαθοῦσα νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῆς Ρωσσίας εἰς τὰ Βαλκανικὰ ζητήματα ὅπως ἀντιδράσῃ ἀπὸ κοινοῦ κατὰ τῶν αὐστριακῶν σχεδίων, δὲν θὰ λάβῃ βέβαια ὑπὸ τὴν προστασίαν της τὸν ὑπὸ τὴν δυσμένειαν τῆς Ρωσσίας διατελοῦντα Φερδινάνδον.

Οὕτω δὲ, ὁ τόσον πομπωδὴς πρὸ τριῶν μηνῶν ἀνακηρυχθεὶς Τσαρὸς, εὐρίσκει τοῖς καὶ ἂν στραφῇ. Καὶ ἐάν, μετὰ τὰς τούτας ἀπογοιτεύσεις, εὐρίσκει τοῦλάχιστον ὑποστήριξιν καὶ ἐνθάρρυνσιν παρὰ τῷ λαῷ του, ὑπομονή. Ἀλλ' οὐτε τοῦτο συμβαίνει. Καὶ παρὰ τὸ βουλγαρικῷ λαῷ εἶνε ἡδη ἀντιδημοτικώτερος παρὰ ποτέ, διότι οἱ Βούλγαροι, συλλογίζονται, ὅτι δι' ἐκκατοντάδων ἐκατομμυρίων πρὸκειται νὰ ἐξαγοράσῃ τὸν Τσαρικὸν του τίτλον, τὸν οὐδὲν τὸ οὐσιώδες νὰ τοῖς προσπορίσῃ μέληματα, ἀναγκαστοὺς σφόδρα ἐναντίον του. Αἱ ἐπιτυχίαι καὶ οἱ οὐδὲν στοιχίζοντες ἐκπληρωματικοὶ θρίαμβοι, εἰς οὓς ἀπὸ εἰσοσκετικῆς καὶ συνειθισμένους χάρις εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῆς Ἀγγλίας ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Ρωσσίας ἀφ' ἑτέρου, ἀπεπληρώθησαν πλέον ἀνεπιστρεπτί. Ἡ πληθὺς των προστατῶν καὶ τῶν ἰσχυρῶν φίλων, οἵτινες ἐκολάκευον τὴν Βουλγαρίαν ὡς μακροχρόνιον παιδίον, ἐστράφη κατὰ τρόπον λίαν ἀποφινεῖ νὰ θριαμβεύσῃ ἡ ἀδικία.

ταποκριτῆς τῶν Λονδινέων «Κυριῶν» κ. Μπαουτσερ ἀπέμεινε ὅπως πρηγορῇ ἐνίστα τοῦς ἐν Σόφίᾳ διὰ τινος φιλοβουλγαρικῆς ἀνταποκρίσεως. Οἱ Βούλγαροι καὶ ὁ ἡγεμὼν των, ἔπαθον κατὰ τὴν περιστάσιν τούτην ὅτι πᾶσχοι συνήθως ὅλοι οἱ θέλοντες νὰ πετάξωσιν εἰς τὰ ὕψη μετὰ ξένας πτέρυγας. Κατέπεσον ἐκ τοῦ ὕψους των μόλις τοὺς ἔλειψαν τὰ ξένα πτερὰ.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι οἱ Βούλγαροι ἔχασαν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς Ἀγγλίας, καὶ πρὸ πάντων τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ κοινῆς γνώμης, τῆς διεπομένης ὑπὸ τοῦ Βαλκανικοῦ Κομιτάτου, ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ ἔτους 1907, ὅτε, προκαλούμενοι καὶ προτρεπόμενοι ἰσχυρῶς ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ ἀγγλικῷ Κομιτάτου, ὅπερ ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων ὅτι ἦτο ἀπλοῦν ὄργανον τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, — προκαλούμενοι, λέγομεν, καὶ προτρεπόμενοι ὅπως κηρύξωσι τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας διὰ τὸ ζήτημα τῆς Μακεδονικῆς αὐτονομίας, ἀπεδείλιναν κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, καὶ ὑποχωρήσαντες ἦλθον εἰς συνεννόησιν πρὸς τὸ Βιεννικὸν Ἀνακτοροῦλον. Ἡ Ἀγγλία εἶχεν ἰσχυροὺς λόγους τότε διὰ νὰ θέλῃ νὰ προκαλέσῃ τὸν πόλεμον, καὶ ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ἡσθάνθη μέγα πείσμα κατὰ τῶν Βουλγάρων διὰ τὴν λειποψυχίαν των, καίτοι δὲν τὸ ἀπέδειξεν ἀμέσως. Οἱ Βούλγαροι ἀπώλεσαν ἔκτοτε καὶ ὅλον τὸ ἔδαφος, ὅπερ εἶχον ἀποκτήσει παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ, ὅστις, συνειθίσας νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἡ Βουλγαρία ἦτο ὁ πρῶτος στρατιωτικὸς πράκτωρ ἐν τῷ Αἰμῷ, δυσχερῶς ἐξεπλάγη διότι οἱ Βούλγαροι δὲν ἐτόλμων ν' ἀγωνισθῶσι κατὰ τῆς Τουρκίας ὑπὲρ τῶν Μακεδόνων ἀδελφῶν των, τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ὁποίων ἐζήτουν μετὰ τόσου θορύβου. Οἱ Ἀγγλοὶ, τούτου ἕνεκα, ἤρχισαν νὰ πείθονται, ὅτι ἡ τοσοῦτον διαφημιζομένη στρατιωτικὴ τῆς Βουλγαρίας δύναμις ἦτο πολὺ ὑποδεστέρα τῆς νομιζομένης, καὶ πάντως ἀνεπαρκῆς ὅπως ἐξυπηρετήσῃ τὰ ἀγγλικὰ σχέδια. Καὶ τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Βουλγάρους καὶ ἀναζητήσῃ ἄλλου ἑρείσμα. Ἀλλ' ἀπαξ ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, ἡ Βουλγαρία ἐδοκίμασε καὶ τὴν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συγκρατούμενην ἐξ ἀνάγκης ὀργὴν τῆς Ρωσσίας. Οἱ ἐν Πετροπόλει δὲν ἠδύνοντο νὰ τριξοῦσι τοὺς ὀδόντας των πρὸς τὸν Φερδινάνδον καὶ τοὺς ὑπηκόους του ἐν ὅσῳ διετέλουν ὑπὸ τὴν θερμὴν ἀγάπην καὶ προστασίαν τῆς Ἀγγλίας.

Ἀλλὰ μόλις ἡ προστασία αὕτη ἐξέλιπεν, ἡ Κυβέρνησις τοῦ Τσαρού κατέστησεν αἰσθητὴν τὴν ὀργὴν της πρὸς τοὺς ἐν Σόφίᾳ. Ὁ Φερδινάνδος ἐστράφη τότε εἰς Βιέννην ζητῶν βοήθειαν καὶ προστασίαν, ἀλλ' ἐκεῖ τὸν ἐξεμεταλεύθησαν διὰ τοὺς ἰδίους των σκοποὺς καὶ ἐπειτα τὸν ἀφῆκον νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μόνος του, ὡς ἦτο ἐπόμενον. Ἰδοὺ διατὶ ἡ θέσις τοῦ Φερδινάνδου κατέστη τοσοῦτον δυσάρεστος. Ἐν ἐντε 1907 εἶχε τὴν τόλμην ν' ἀκολουθήσῃ τὰς ἀγγλικὰς συμβουλὰς καὶ νὰ κηρύξῃ πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας, ἡ Μακεδονία σήμερον θὰ ἦτο βουλγαρικὴ κατὰ πᾶσιν πιθανότητάς, καὶ τὰ πράγματα τῆς Ἀνατολῆς πολὺ διάφορα τῶν σημερινῶν. Ἀλλ' ἡ θέσις Πρόνοια δὲν ἀφίνει νὰ θριαμβεύσῃ ἡ ἀδικία.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἡ κατάστασις ἐν Ἡπείρῳ. — Ὁ Πρόνοιος καὶ τὰ κατορθώματά του. — Οἱ κάτοικοι ἐν ἀπελπισίᾳ. — Ὁ βαλῆς ἀδιαφορῶν. — Καὶ τὸ κομιτᾶτον.

Ὁ ἐκ Παρμενίου Ἀγάς, Πρόνοιος, μέλος τοῦ Τζιμιγέτ τῆς ἐπικρίσεως ταύτης, ἐπὶ κεφαλῇ πενήκοντα ἀνδρῶν μετέβη εἰς τὸ χωρίον Τσικισάκι, ὅθεν οἱ κάτοικοι εἶχον καταφύγει εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰ σπήλαια, φοβούμενοι ἐπιδρομὴν. Ἐκεῖ εὗρε μόνον τὸν Χρήστον Γιαννακάκη, τὸν ὁποῖον ἐβασάνισεν εἰς τὸ κούτσουρον, συμμάχους: ὅλον περὶ τὸ κούτσουρον ὡς ἀκυνθόχοιρον, ἵνα μαρτυρήσῃ τι διὰ τὸν Ποτέτην καὶ τοὺς περὶ αὐτόν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε τίποτε: ἀφοῦ δὲ οὕτως ἐβασάνισεν αὐτόν ἐπὶ τρεῖς ὥρας, ὁ δὲ ἀνθρώπος ἔπνεε τὰ λείσθια, διέταξε νὰ τὸν κρεμάσωσιν ἀπὸ τὰ ἀπόκρυφα μέρη, ὅτε καὶ ὁ μουλκίζιμης τοῦ ἀποσπάσματος καὶ οἱ περὶ τὸν μουλκίζιμην ἔφριξαν καὶ εἶπον «προτιμότερον νὰ τὸν φονεύσωμεν!!!» Ἀπ' ἐκεῖ, ἀφάσκοντες τὸν Γιαννακάκην ἡμιθανῆ, μετέβησαν εἰς τὸ Στριγκανέτσι, ὅπου εὗρον μόνον τὸν Γιαννάκη Νικολάν μετὰ τὴν οἰκογένειάν του (οἱ ἄλλοι ἐπίσης εἶχον κρυβῇ) καὶ ἐκεῖ ὁ Ἀγάς ἐδείξε τὰ ἐνστικτὰ του, ἐδειρεν ἀνηλεῶς τὸν Γιαννάκη μέχρι θανάτου (ἀκόμη εἶνε κληνῆρης) ἐπειδὴ δὲ ἠθέλησεν ἡ σύζυγός του καὶ αἱ δύο θυγατέρες του νὰ τὸν ὑπερασπίσωσιν, ἐπετέθησαν καὶ κατ' αὐτῶν ἀνηλεῶς μετὰ κοντάκια, οὕτως ὥστε ἔλαβεν χώραν συμπλοκὴν πεισματῶδους καὶ ἀγρίας, ἐξ ἧς αἱ γυναῖκες ἐξήλθον ἐλεεινὰ καὶ κατὰπληγωμέναι (μετέβησαν εἰς Ἰωάννιναν, ἵνα κάμωσι τὰ παράπονά των). Ἰδομεν τι θὰ πράξῃ ὁ Πολιτικὸς Σύλλογος!). Ἀπ' ἐκεῖ μετέβησαν εἰς τὴν Λάλζαν, ὅπου ὁ μουλκίζιμης τοὺς ὑπεδέξατο λαμπρῶς (φίλος τοῦ Ἀγάου καὶ ἐπομένως κοκκίν), ἐκεῖ ἐκάλεσεν ἀπὸ τὸ Κεράσοβον τὸν ὀγδοηκοντούτην πρόκριτον Γκόντοβον, τὸν ὁποῖον ἠθέλησε νὰ βασανίσῃ, ὡς τὸν Γιαννακάκη, ἀλλ' αἱ ὀλίγοι καὶ φρόνιμοι ἀπαντήσεις τοῦ γέροντος, τὸν ἀνεχαίτισαν καὶ ἤρκεσθη εἰς τὸ νὰ παραδώσῃ ὁ γέρον τὰ σφαγὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του Σταύρου Τζιουβάρα, 60 γίδας, τὰ ὅποια ὁ Ἀγάς μετέφερεν ἐν πομπῇ εἰς Παρμενίον καὶ νὰ τῷ ὑποσχεθῇ, ὅτι θὰ φροντίσῃ νὰ τῷ φανερωθῇ καὶ τὴν οἰκογένειάν τοῦ Τζιουβάρα ποῦ εἶνε, καθὼς καὶ ὁ Τζιουβάρας, ὅστις μετὰ τὸ ὄπλον του εἶνε φεγγάτος εἰς τὰ ὄρη. Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὰ χωρία Πρανίτσα καὶ Χρίνικα, ὅπου τὰ αὐτὰ ἔλαβον χώραν. Ἰδοὺ ὁ Θεός!

Οἱ κάτοικοι καὶ τῶν τριῶν χωρίων Τσικισάκι, Στριγκανέτσι καὶ Λάλζαν εἶνε φεγγάτοι καὶ κεκρυμμένοι ἀκόμη.

Ἡ κατάσταση αὕτη ἐξακολουθεῖ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἡπείρου χωρὶς νὰ δίδεται οὐδεμία προσοχὴ ἐκ μέρους τῆς διοικήσεως. Δὲν γνωρίζομεν ἐν ὑπάρχει βαλῆς εἰς Ἰωάννιναν καὶ τί κάμνει κοινῶς; πῶς δὲν λαχάζει γινώσκοντες ὅτι σήμερον σφάλλονται ἐν Ἡπείρῳ πράγματα ἀνέκδοτα, τοιαῦτα, εἰς οὗτε ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ συντάγματος ἐποχῆς δὲν συνέβησαν, οὕτε ὅτε ἦτο ἀκόμη βελῆς ὁ Σειφιουλῆς. Τί λέγεις ἐξοχώτατε Χιλιῇ πατρί, σὺ εἰς χεῖρας τοῦ ὁποῖου τὸ Κράτος ἐνεπιστεύθη τὴν διοίκησιν τοῦ ἀτυχῶς αὐτοῦ τόπου; Ἐπιοῦς νὰ ἐρη-

